

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica Fiului Risipitor

Mi-e dor, mereu Mi-e dor să deschid cerurile deasupra cetății cuvântului Meu și să-Mi deschid gura și să-Mi las cuvântul să curgă peste cetate ca să fie așezat în cartea sa și să mărturisească el lucrarea venirii Mele cuvânt pe pământ în acest timp, o, că Mi-am făcut cetate pe pământ și Mi-am așezat în ea străjeri de veghe să-Mi primească ei glasul venirii Mele cuvânt peste pământ și să-l pună pe cale și să meargă cuvântul Meu de la margini la margini și să poată afla cei de pe pământ cuvântul lui Dumnezeu din vremea aceasta, că Eu, Domnul, în toată vremea am lucrat pe pământ cu cei ridicați de Mine la lucrul Meu din fiecare vreme, dar ca și azi, ca și acum cu o mână de popor n-am mai lucrat alte dați, fiindcă acum se împlinește venirea Mea cu sfinții, și cu glasul Meu grăiesc de deasupra, că am de înnoit totul, totul, precum este scris de înnoirea lumii, și toate se lucrează prin cuvânt ca la facerea pe care am încheiat-o cu facerea omului, după care am dat să Mă odihnesc și să pecetluiesc ceea ce am lucrat și am așezat să fie.

Pace vouă, străjeri din cetate pentru venirea Mea cuvânt pe pământ și pentru mersul cetății și al lucrului din ea! O, fiilor, cei ce se hrănesc cu slava cuvântului Meu de peste această cetate nu tresar înaintea acestei taine mari când li se împarte de aici cuvântul Meu de hrană a lor, de pus în lucru peste viața lor cu Dumnezeu. Ar fi să-i cuprindă pe ei fiorul iubirii de Dumnezeu și al slavei lui Dumnezeu, ascunse în cuvântul Meu de peste cetate, fiilor. Plata credinței lor ar fi să fie mai mare, mai multă decât a aceloră din vremea Mea pe pământ cât am stat între oameni cu trupul Meu cel luat din pânțelele cel fecioresc al mamei Mele Fecioara, și ar fi să nu mai fie ei pământești, ci să fie duhovnicești și cerești apoi toți cei care iau din gura Mea cuvântul Meu cel de azi cu voi, o, dar pământul apasă peste ei, căci trupul cere prea mult, prea multe, la fel și firea cea omenească, mult căzută ea din vrednicia pe care o pusese Dumnezeu peste om la zidirea lui, căci omul s-a priceput să se îngâmfe, să se creadă în stare el, să treacă peste Dumnezeu, Făcătorul a toate și al omului apoi, iar îngâmfarea omului s-a făcut apoi căderea lui din Dumnezeu și din casa raiului, și iată, are omul de ce să stea tot timpul îndurerat de pocăință, că are el nevoie de iertare în toată vremea zilelor lui pe pământ, căci firea și trupul firii îl trag mereu în jos, iar în sus nu mai are ce trimite ca să aibă strânsură la Dumnezeu, o, și măcar pocăință cu umilință multă ar fi să aducă omul înaintea Mea, și de la duhul umilinței să simtă el nevoia de Dumnezeu, să aibă Dumnezeu omul, să nu stea fără Dumnezeu peste viața lui, o, dar știe el cum vine aceasta, știe cum să nu stea omul fără Dumnezeu pe pământ?

O, știu Eu aceasta, am Eu această lucrare peste pământ cu omul și pentru om, și de șapte mii de ani lucrez și veghez viața cea căzută din rai a omului ne iubitor de Dumnezeu și neascultător de cuvântul lui Dumnezeu de peste el, căci omul își ia viața de sub ocrotirea lui Dumnezeu și și-o face el după cum îl îndeamnă duhul satanei, duhul cel pătruns în rai ca să-l îndemne pe om să nu asculte de Dumnezeu, ba să și iasă pentru voia de sine de sub voia lui Dumnezeu și să-și ducă așa zilele vieții lui pe pământ, iar aceasta se întâmplă pentru că așa a pățit omul prin neascultarea lui de Dumnezeu, de Făcătorul a toate și a omului apoi.

Se citește în duminica aceasta în biserici învățătura Mea cea despre tatăl cel cu doi fii, părăsit fiind el de fiul cel mai mic, care și-a împins tatăl să socotească și să facă împărțirea moștenirii și să-i dea partea lui de moștenire, căci el nu mai voia să stea cu tatăl său, și voia departe să se ducă și să-și poarte viața spre plăceri păcătoase, ieșite din iad în calea oamenilor pe pământ ca să-i ademenească pe ei spre despărțirea de Dumnezeu ca și pe Adam în rai,

care a primit din partea satanei îndemn să nu stea supus lui Dumnezeu și să-și facă voia sa și să se unească cu femeia sa, spre despărțirea lor de Dumnezeu.

O, așa e cu omul, se desparte de Dumnezeu pentru voia sa însăși. El nu știe altfel pentru viața sa, decât ceea ce a făcut omul de la începutul lui, și am lăsat scris acum două mii de ani cărarea lui înapoi spre Domnul.

Un om avea doi fii, iar cel mai mic și-a cerut partea lui de moștenire și s-a dus departe, dar Domnul a vegheat și a adus lipsă mare peste cel pribeag și a trimis foamete mare peste ținutul în care el și-a irosit în plăceri zilele vieții, iar străinii ținutului n-au întins mâna să-l ajute, să-i ostoie foamea și lipsurile de toate cele spre îngrijirea vieții, o, și s-a umilit și s-a gândit el la tatăl său și a hotărât să meargă înapoi și să-i ceară tatălui lucrul de argat pentru pâinea cea spre ființă și atunci tatăl a simțit inima și întoarcerea fiului risipit în plăceri și s-a umplut de duioșie și de dorul lui și a stat în așteptarea lui, ținându-i calea ca să-i iasă în întâmpinare și să-i dea curaj să se apropie spre mila tatălui său, care simțise durerea și pocăința fiului său pribeag și îndurerat de fapta lui, de despărțirea lui de tatăl său, care la venirea lui de prin străini i-a făcut primirea și îmbrățișarea și i-a dat veșmântul cel de fiu și încălțăminte, și apoi masă pusă cu vițelul cel îngrășat și petrecerea cea de bucurie și de joc în cinstea întoarcerii lui la tatăl său.

Fiul cel mare, însă, nu s-a bucurat de fratele lui că s-a întors, ba, mai rău, s-a ridicat cu judecată asupra tatălui său și s-a umplut de răutate, de cuvinte cu pretenție și cu cârtire în ele și a spus când tatăl a dat să-l îmbie să intre în sala bucuriei întoarcerii fratelui său mort și înviat prin pocăință la tatăl său pentru iertare și pentru slujire de argat, și a spus el tatălui său cu mânie: *«Eu îți slujesc ca rob de atâția ani stând sub ascultare, dar mie nu mi-ai dat un ied măcar ca să mă veselesc cu prietenii mei. Când însă a venit acesta, care ți-a mâncat averea cu desfrânatele, iată, ai tăiat vițelul cel îngrășat».*

O, n-a ascultat fiul cel mare pe tatăl său, care îl ruga să intre la petrecere, chiar dacă tatăl său i-a spus că toate sunt ale lui din averea tatălui, și că trebuia bucuria făcută la întoarcerea celui pribeag, și care s-a apropiat cu pocăință la Dumnezeu și la tatăl său pentru slujire de argat.

O, fiilor, se face bucurie mare în cer pentru cel ce se pocăiește și se întoarce de la păcat spre Dumnezeu. Dar pentru cel ce cârtește la întoarcerea celui greșit, o, ce este cârtirea aceasta? Ce este acest păcat al cârtirii? Este scris în Scripturi pedeapsa cea pentru cârtire a poporului, și trebuie cunoștința cea din Scripturi s-o aibă cei ce vor să-L cunoască pe Dumnezeu și lucrările Sale, căci scris este: *«Mă îndur de cine voiesc».* O, aceasta este dreptatea lui Dumnezeu, nu cum o înțelege omul de rând, care vrea dreptate și care nu știe că n-are merite și că este greșit pentru toate cele urâte ale vieții sale.

O, nu dreptatea pe care o cauți, ci pocăință îți trebuie, omule, și nu cârtire să ridici, căci Eu, Domnul, Mă îndur de cine voiesc, de cine se pocăiește de păcatele sale Mă îndur.

Să se cerceteze pe sine tot sufletul care ia cuvântul Meu de la izvorul de aici, o, să se cerceteze dacă nu cumva dă să facă păcatul cârtirii, al nemulțumirii, al neascultării, al îngâmfwării, căci fiul cel mare muncea cu mâna sa la curtea tatălui său cel cu doi fii și tot muncea mereu, dar apropiere de tatăl său și dragoste și grăire între ei nu avea, nu căuta, nu grăia cu tatăl său sufletește, și căuta doar cu munca mâinilor, cu cele pământești ale cetății lor, o, și era rece, era aspru, era fără dragoste de tatăl său, chiar dacă muncea și purta grijile cetății.

Nu s-a mai scris despre acest fiu mai mult, dar păcatul cârtirii, este scris în Scripturi despre acest păcat, o, și să se ferească de acest păcat toți fiii și fiicele poporului cuvântului Meu, să se ferească și cu inima și cu mintea și cu gura, căci judecata cea pentru toate este la Dumnezeu și la veghea Lui peste toate și peste toți, și nu este a omului judecata lucrurilor, ci este la Dumnezeu aceasta.

O, e bună pocăința, nu îndreptățirea, nu dezvinovățirea, nu răceala de suflet prin acestea, nu nemulțumirea, nu neascultarea, o, nu, că iată, pocăința le biruie pe toate cele rele, și are trecere spre Domnul cel ce se pocăiește, dar duhul pocăinței și lucrările lui trebuie bine părunse, trebuie umilință mare și multă să stea peste creștin pentru această lucrare care sfințește omul, și trebuie apoi lepădarea de faptele moarte, ca să se cheme pocăință pocăința omului pătruns de acest duh al iubirii de Dumnezeu în om, și cu el, cu iubirea aceasta să-și lucreze omul pocăința sa, căci tot omul este păcătos și este departe, departe de vederea celor nevăzute ale Domnului și ale omului, o, și mult mai mult au animalele și păsările, căci Valaam era văzător al celor nevăzute și era prooroc, dar n-a văzut cum vedea asina cu care el se purta, căci ea vedea pe îngerul Domnului stând în față ca să nu meargă Valaam să blesteme poporul Israel, și iată, omul nu vede îngerii, dar animalele și păsările îi văd, că așa le-a fost dat, fiindcă ele nu se îngâmă ca omul, care dacă ar vedea pe cele ce nu se văd ale lui Dumnezeu și ale omului ar face ca Adam, care s-a trufit în rai, și n-a mai făcut el apoi pocăință pentru acest păcat, și a căzut apoi de la Dumnezeu pentru păcatul acesta, din care au ieșit alte păcate tot mereu apoi.

O, fiilor, numai Dumnezeu are a judeca lucrurile și stările toate, căci Domnul este Cel ce vede, și nimic nu-I este Lui ascuns. Iar omul trebuie să se umilească tot mereu și să iubească fără de fățarnicie și fără de cârtire, și numai atât e partea lui cea pentru iubirea de Dumnezeu și de frați, dacă se alege el de bunăvoie pentru Dumnezeu cu viața lui, și apoi să dovedească el aceasta.

Iubirea Mea pentru mersul Meu cu voi Mă ține mereu la veghe peste voi și peste purtarea voastră, fiilor care aveți peste voi cuvântul Meu de învățătură și de hrană, o, și Mă uit cât sfat primiți mereu, cât de amănunțit se desfac toate cele care s-ar vrea încurcate ca să-și facă satana stat cu lucrul său peste lucrul Meu cu voi. Iar voi să prețuiți să stați sub veghe, fiilor, căci un ochi duhovnicesc surprinde totul, și nu rămâne nimic prea mic și neobservat, căci ochiul duhovnicesc mărește și se uită bine la fapta care se vrea trecută cu vederea ca să pară că nu este nici o primejdie, dar toate par neînsemnate omului care nu are lucrarea veghii sfinte, numai că duhul lui satana face din mic mare apoi, iar pedeapsa cârtirii e dureroasă, fiindcă lucrarea cârtirii lucrează prin ea durerea ei, și altceva mai bun nu aduce cârtirea, o, dar cine este cel ce înțelege cu adâncime rodul bun sau rău al vieții omului și al faptelor lui?

Acum, fiilor, trimiteți spre lecție sfântă cuvântul Meu cel de azi spre cei ce caută la voi venirea Mea cuvânt pe pământ pentru lucrarea omului cel nou al celor ce se nasc din cer, de sus, la glasul acestui cuvânt, care cheamă omul la înviere, la înnoire, la pocăință, fiilor.

Lucrați și voi, o, lucrați și voi mereu, și nimic să nu rămână necercetat, ca nu cumva satana să poată și el, ci numai Duhul Meu Cel ascuțit și viu mereu, numai El să stea între voi și să țină pe masă duhul pocăinței și al roadelor ei, căci fără roade de pocăință nu este înviere, fiilor, nu este mântuire, nu este biruința lui Dumnezeu, o, fiilor. Amin, amin, amin.

15/28-02-2021